

добити ся доброю доль. — противно: еміграція на поселене вымагає всегда капіталу на загосподароване, хоть бы тамъ въ новѣмъ краю дали спорый кавалъ наилучшого грунту за дармо. Зубами грунту не вкусишь. Точно цифры означити не можна, але все таки треба мати на мѣстци ще кѣлька сотокъ въ руцѣ.

Лишь не до Бразиліѣ.

Якъ бы менѣ хто сказавъ въ однімъ словѣ означити, чимъ есть для нашихъ емігрантовъ Бразилія, відпоновь-бытъ: гробомъ. Нетѣлько гробомъ всякои надѣѣ на лѣшну будучиость, але таки дословно гробомъ. Я певный, що и всѣ, прослѣдивши и розваживши факты дословно, котри тутъ подаю, прійдуть до тогожъ переконаня.

Якъ прійшло до того, що люде вѣдъ насъ прочули за Бразилію и що почала ся тамтуда еміграція? Щобы то порозумѣти мусимо ся перенести до самой Бразиліи. То край, що лежить на другой сторонѣ куля земскои. Якъ вже сказано тамъ въ Рѣзвѣ лѣто, а въ нашій живна зима. Край то величезный, такъ завбільшки якъ цѣла Европа. Клімать горячій. По большій части Бразилія заросла такими лѣсами, що хотячи ся продерти черезъ нихъ, треба крокъ за крокомъ пробивати собѣ топоромъ дорогу. Грунтъ жочароватый багnistый, въ тѣмъ вѣчнѣмъ горячу парить ся болото и зъ гниющихъ растений зѣтрачихъ и рослинныхъ возносять ся нездорові опары. Тамъ нѣколи не выгасає на низинахъ и на берегахъ моря страшна пошесть жовтои пропасницѣ, котра рѣк-рѣчно пожирає безъ числа людей. Лише горы и высочины суть свободнайшии вѣдъ тѣмъ хоробѣ. На грунтахъ управляютъ мадыоку, каву, бавовну, а тѣлько